

CO MĚ V ŽIVOTĚ NEJVÍC BAVÍ A PROČ ??

Vážení a milí posluchači, oslovila mě moje dobrá kamarádka Eva, jestli bych se neujal zpracování tohoto tématu, tak mě napadlo, že bych mohl trochu zavzpomínat

Nechci zcela rekapitulovat svůj život, na nějaké životní bilancování mám ještě dost času – alespoň doufám, že to nejlepší mě dosud ještě čekáAle kdo ví ??

Tak jsem (pokud má paměť sahá) rozdělil svoje bytí mezi vámi na této zemi do několika životních etap, u kterých se dovolím zastavit podrobněji a podám vám je jaksi po svém...

Jako batole mě asi nejvíce bavilo koukat se z kočárku na točící se kolečka mého vozítka. Je to moje první vzpomínka, kterou si živě vybavuji. Kočárek byl proutěný, nízký a kolečka byla opatřena chromovanými blatníky, které se za sluníčka překrásně leskly. Upoutával mě jejich pohyb, nechápal jsem, že ty „nožičky“ jsou kulaté a dokážou tak dlouho a neúnavně „řapat“, A také mě bavilo šťourat se prstem v nose – asi proto, že to moji maminku tak nádherně rozčilovalo...

Doba o pár let pokročila a já jsem pomalu začal měnit své priority. Bavilo mě chodit do školy, kde jsem poznal nové kamarády. Učení pro mě nepředstavovalo žádný problém, doma jsem se nemusel moc učit, protože jsem si hodně pamatoval z výkladu učební látky ve škole. O to víc mě bavilo, když jsem naši paní učitelce při zkoušení přesně opakoval její vlastní formulace vykládané látky a příklady, které si sama vymýšlela pro naše bližší pochopení, například přírodních zákonitostí. Pro mě to byla nádherná hra, které jsem říkal „magnetofon“, kdy se bavili spolužáci a mě to přinášelo také osobní uspokojení v podobě jedniček.

Čas utíkal dál milovými kroky a já začínal chápat, že člověk nemůže jen věčně opakovat naučené větičky, ale musí používat i vlastní hlavu. Ale to jsem si začal uvědomovat až v období nastupující puberty – a to byl kámen úrazu. Namísto abych se věnoval studiu knih, věnoval jsem se studiu dívek, které okolo mě rozkvétaly jako květinčky na jarní louce. To mě bavilo a ptáte se proč ? To je přece jasné ... Chtěl jsem v jejich očích být hrdina a jejich ochránce. Jenže kde najít rovnováhu mezi kamarádstvím, klukovskou rivalitou a všedním životem?

To je pro mladého člověka velice těžká volba a tehdy jsem dal přednost cestování, poznávání nových krajů, nových lidí a jejich obyčejů. Zjistil jsem, že setkávání s živými lidmi mi přináší mnohem více zážitků a uspokojení, než knihy, které napsali třeba i renomovaní spisovatelé, kteří popisovali převzaté příběhy. A proč ? Protože já jsem žil svůj vlastní život, zažíval svoje trable a svá vítězství. Také mě bavil sport – plavání, cyklistika, turistika a to nejen jako forma udržování mé tělesné schránky, ale zejména jako prostředek pro poznávání lidí, krajiny a svých možností.

Doba opět pokročila dopředu a já si s hrůzou uvědomil, že život člověka je dán na dobu určitou. Tuhle přírodní zákonitost zatím nejsou schopny zvrátit ani ty nejlepší technické a vědecké vymoženosti. Jak na přírodu vyzrát ? Uvažovali jsme s manželkou dlouho a důkladně a výsledkem našich „ úvah“ jsou tři krásné děti – a koloběh života se opět opakuje. Tedy jinými slovy – baví mě moje rodina a to i proto, že jejím prostřednictvím se vlastně stávám nesmrtelným !

Životní hodinky opět zaskřípaly a ručičky života se posunuly vpřed. Co se to vlastně stalo? Najednou je ze mě důchodce, který se ohlíží zpět a přemýšlí, jestli svůj život prožil dobře. Jenže to přece není žádná prohra. Myslím si, že mě nejvíc bavil a stále baví život sám o sobě. A proč? Protože mám kolem sebe lidi, které mám rád a kteří mají rádi mě – a to je přece výhra ! Nezmění to ani fakt, že už musím nosit brýle a že už mi dech nestačí při rychlé chůzi do kopce. To není důležité, protože duše je stále mladá a vlastně mě baví i to, že jste teď tady a že mi nasloucháte.

Sepsal : Miloslav Bláha

████████████████████
dat. narození 27.12.1950
████████████████████